

I

Een oestermaaltijd

HIJ KUSTE ME, MIDDEN in Grand Central Station.

Het was de kus van een minnaar: kort, zacht en teder, vol sluimerende herinneringen aan een dag die we hadden doorgebracht in zorgeloze ontkenning en die ons eraan herinnerde dat dit onze laatste avond samen in New York zou zijn. We hadden het nog niet over de toekomst of over het verleden gehad. Dat hadden we niet aangedurfd. Het was alsof deze paar dagen en nachten een venster vormden tussen die twee dreigende spookbeelden die we maar het beste konden vergeten totdat het onvermijdelijke verstrijken van de tijd ons zou dwingen ze het hoofd te bieden.

De komende 24 uur zouden we geliefden zijn, gewoon een normaal stel zoals alle andere.

Nog één nacht en één dag in New York. De toekomst kon wel even wachten.

Het leek gepast om onze laatste momenten samen door te brengen in Grand Central, een van mijn favoriete plekken in de stad. Het is een plaats waar het verleden en de toekomst elkaar ontmoeten, waar alle ongelijksoortige fragmenten van New York door elkaar lopen: de rijken, de armen, de punkers en de jongens en meiden van Wall Street, toeristen en forensen, ieder op weg naar afzonderlijke levens, slechts verenigd

door enkele gehaaste minuten rennen waarbij iedereen een moment dezelfde ervaring deelt om een trein te kunnen halen.

We stonden in de stationshal bij de beroemde vierzijdige klok. Na de kus keek ik om me heen, zoals ik daar altijd deed. Ik keek graag naar de marmeren zuilen en gewelfde bogen met een omgekeerde mediterrane hemel, het uitzicht dat ingebeelde engelen of buitenaardse levensvormen volgens oude cartografen vanuit de sterrenhemel hebben wanneer ze naar de aarde kijken.

Het gebouw deed me denken aan een kerk, maar omdat ik altijd ambivalent tegenover geloof had gestaan, had ik meer eerbied voor de kracht van de spoorwegen, het bewijs van de niet-aflatende wens van de mensheid om ergens heen te gaan. Chris, mijn beste vriend in Londen, zei altijd dat je een stad pas kent als je daar het openbaar vervoer hebt uitprobeerd. En als dat ergens gold, was dat wel in New York. Grand Central Station vatte alle dingen samen die ik zo leuk vond aan Manhattan: het zat vol belofte en bruiste door de energie van mensen die heen en weer snelden – een smeltkroes van lichamen in beweging. De luxe en grootsheid van de gouden kroonluchters aan het plafond vormden de belofte aan iedereen die hier zonder een cent op zak langsliep, dat er ergens boven hen kansen lagen te wachten.

Er gebeuren goede dingen in New York: dat was de boodschap van Grand Central Station. Als je hard genoeg werkte, als je je dromen nastreefde, zou je op een dag geluk hebben en zou de stad je een kans bieden.

Dominik pakte mijn hand en trok me door de menigte naar de helling die naar de Whispering Gallery beneden liep. Ik was ook nog nooit in de Whispering Gallery in St Paul's Cathedral in Londen geweest. Beide stonden op mijn eindeloze lijst van plaatsen die ik nog wilde bezoeken en dingen die ik nog wilde zien.

Hij zette me in de hoek tegenover een van de zuilen die de lage bogen met elkaar verbonden en rende toen naar de andere kant.

‘Summer,’ zei hij. Zijn zachte stem kwam zo klaar als een klok door de zuil heen, alsof de muur tegen me praatte. Ik wist dat dit een architectonisch verschijnsel was: geluidsgolven die zich van één zuil naar de zuil ertegenover verplaatsten via het koepelgewelf, niets meer dan wat akoestische magie, maar het was toch spookachtig. Hij stond zo’n vier meter van me af, met zijn rug naar me toe, maar het was alsof hij rechtstreeks in mijn oor fluisterde.

‘Ja?’ mompelde ik tegen de muur.

‘Ik ga straks weer met je vrijen.’

Ik lachte en draaide me om om naar hem te kijken. Door de ruimte heen grijnsde hij ondeugend naar me.

Hij liep terug, pakte mijn hand en trok me weer in zijn armen. Zijn bovenlijf was aangenaam stevig en hij was bijna dertig centimeter langer dan ik, dus zelfs op hoge hakken kon ik mijn hoofd tegen zijn schouder leggen. Dominik had geen opgepompte spieren. Hij ging niet naar de sportschool, althans zoiets had hij me nooit verteld, maar hij was slank en atletisch, en bewoog zich soepel als iemand die zich thuis voelt in zijn lichaam. Het was warm geweest vandaag. De zomer in New York liep op zijn einde en de zon was overdag zo fel en heet dat je een ei kon bakken op de stoep. Het was nog steeds drukkend warm en hoewel we allebei hadden gedoucht voordat we Dominiks hotel verlieten, voelde ik de warmte van zijn huid door zijn overhemd heen. Zijn armen omhulden me als een warme wolk.

‘Maar eerst,’ fluisterde hij, deze keer in mijn oor, ‘gaan we wat eten.’

We stonden vlak voor de Oyster Bar. Ik kon me niet herin-

neren dat ik Dominik had verteld dat ik van rauwe vis hield. Nog een van mijn eigenaardigheden die hij goed had geraden. Ik kreeg de neiging om hem te zeggen dat ik misselijk werd van oesters, gewoon om hem te laten weten dat hij het niet altijd bij het juiste eind had, maar sinds ik in New York was, wilde ik altijd al een keer naar de Oyster Bar en ik zou die kans nu niet laten lopen. Bovendien wantrouw ik iedereen die niet van oesters houdt en misschien dacht hij er net zo over. Ik wilde hem geen leugen vertellen die zich later nog eens tegen me zou keren.

Het is een populair restaurant en ik was verbaasd dat hij op het laatste moment nog had kunnen reserveren, maar Dominik kennende had hij waarschijnlijk al van tevoren geboekt en het me gewoon nooit verteld. We moesten nog twintig minuten wachten voor we aan tafel konden, maar de ober bracht ons meteen de menu's en wachtte tot we wat te drinken bestelden.

'Champagne?' vroeg Dominik, terwijl hij voor zichzelf cola bestelde.

'Voor mij graag een flesje Asahi,' zei ik tegen de ober en ik zag een flauwe glimlach rond Dominiks lippen toen ik zijn suggestie negeerde.

'Het menu hier is nogal overweldigend,' zei Dominik. 'Zullen we om te beginnen samen wat oesters nemen?'

'Wil je me soms volstoppen met lustopwekkers?'

'Als er één vrouw is die geen afrodisiacum nodig heeft, ben jij het wel, Summer.'

'Dat zal ik maar als een compliment beschouwen.'

'Mooi. Zo bedoelde ik het ook. Heb je nog een voorkeur voor een bepaalde soort oesters?'

De ober was teruggekomen met onze drankjes. Ik sloeg zijn aanbod van een glas af: bier moet je uit het flesje drinken. Ik nam een koude slok en bekeek het menu.

Ze hadden hier zelfs oesters uit Nieuw-Zeeland, gekweekt in de Golf van Hauraki, niet ver van mijn geboorteplaats. Ik voelde een lichte pijn, een tijdelijke steek van heimwee, de vloek van de vermoeide reiziger. Hoeveel ik ook hield van elke nieuwe stad waar ik verbleef, af en toe had ik nog last van herinneringen aan Nieuw-Zeeland. Schelpdieren waren een van de dingen die me aan thuis deden denken, aan warme dagen en koele avonden aan zee, met mijn hielen in het zachte, natte zand bij halftij om tuatua en pipi te vangen, de schelpdieren die in ondiep water bij zandstranden leven, of aan vrijdagavonden bij de plaatselijke visbar waar ik zes gefrituurde oesters bestelde die bestrooid met zout werden geserveerd in een witte papieren zak met een grote schijf citroen erbij.

Ik bestelde zes oesters van een lokale soort, eentje die de ober kon aanbevelen, en Dominik nam precies hetzelfde. Heimwee of niet, ik was niet helemaal naar New York gekomen om schelpdieren uit de Golf van Hauraki te eten.

De ober verdween de keuken in, en Dominik strekte zijn arm uit over de tafel en legde zijn hand op de mijne. Zijn hand was kouder dan ik verwachtte gezien de warmte van zijn lichaam en ik rilde onwillekeurig. Ik besepte dat hij met die hand zijn glas had vastgehouden en dat moet koud zijn geweest, hoewel hij zijn cola altijd met weinig ijs dronk.

‘Mis je het? Nieuw-Zeeland?’

‘Ja. Niet de hele tijd, maar wel als iets me doet denken aan thuis, zoals een woord of een geur of de aanblik van iets. Niet zozeer mijn vrienden of familie, omdat ik die nog spreek via de telefoon en e-mail, maar ik mis het land en de zee. Ik had er moeite mee om in Londen te wonen, omdat het daar zo vlak is. Niet zo vlak als de delen van Australië waar ik heb gewoond, maar wel vlak. Nieuw-Zeeland is erg heuvelachtig.’

‘Je bent een open boek als ik naar je gezicht kijk. Je vertelt

meer dan je denkt. Het komt er echt niet allemaal alleen uit via je muziek.'

Hij had het jammer gevonden dat ik mijn viool thuis had laten liggen voordat ik meeding naar zijn hotelkamer, een paar straten verderop. Ik beloofde dat ik hem zou halen en weer voor hem zou spelen voordat hij wegging. Hij had een nachtvlucht geboekt en zou morgenmiddag rond vier uur een taxi naar de luchthaven nemen om terug te gaan naar Londen, naar zijn werk aan de universiteit en zijn huis vol boeken vlak bij Hampstead Heath. Mijn onvoorziene week vrij liep ten einde en ik zou maandag weer teruggaan naar het orkest om te repeteren voor onze eerstvolgende uitvoering.

We hadden het nog niet gehad over wat er hierna zou gebeuren. Vlak voordat ik naar New York vertrok, hadden we in Londen een soort vrijblijvende regeling, een soort relatie, maar zonder structuur. Hij had me gezegd dat het me vrij stond om te experimenteren, zolang ik hem daarna maar alles vertelde. Dat had ik wel prima gevonden. Ik kreeg er een kick van om hem te vertellen wat ik had gedaan en soms deed ik dingen juist wel of niet vanwege de daaropvolgende bekentenis. Dat had ik Dominik niet verteld. Hij was als de priester die ik nooit had gehad. Mijn avonturen leken hem te amuseren of op te winden, tot die avond dat hij me samen met Jasper had gezien en alles helemaal was misgegaan.

Ik had hem ook niet verteld over Victor, de man met wie ik iets had gekregen in New York. Ik wist niet goed hoe ik daarover moest beginnen. De spelletjes die Victor had gespeeld, waren veel heftiger dan waar Dominik van hield. Victor had me zelfs verkocht, had me weggegeven aan zijn kennissen, zodat ze mij naar believen konden gebruiken. Ik was erin meegegaan en had vrijwel overal van genoten. Moest ik dat aan Dominik vertellen? Ik wist het niet. Het was pas 48 uur gele-

den dat ik was weggelopen van Victors feestje, omdat hij me permanent had willen brandmerken als zijn slavin, zijn eigendom en ik had geweigerd. Het idee van een permanent merkteken ging gewoon net iets te ver. Dat leek alweer eeuwenlang geleden. Doordat ik bij Dominik was, was de pijn van Victor weggeëbd, voorlopig. Ik wist ook zeker dat Dominik Victor in Londen had leren kennen en dat maakte de hele situatie nog iets ongemakkelijker.

‘Hoe is het in Londen?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen.

Het voorgerecht kwam snel, hoewel ik in recensies had gelezen dat de bediening hier traag was. Twaalf oesters lagen in waaivorm als juwelen uitgestald op een wit bord met in het midden een doormidden gesneden citroen. Elke citroenhelft was bedekt met witte mousseline die aan de bovenkant strak was dichtgebonden, zodat de pitjes erin bleven zitten, alsof één afvallig pitje dat uit het vruchtvlees ontsnapte het hele gerecht zou verpesten.

Dominik haalde zijn schouders op. ‘Je hebt niet veel gemist. Ik heb gewerkt: college gegeven, in mijn vrije tijd gewerkt aan wat essays en veel geschreven.’ Hij keek naar me op, recht in mijn ogen, aarzelde even en ging toen verder. ‘Ik heb je gemist. Er zijn wat dingen gebeurd waar we het over moeten hebben. Maar dat doen we later. Laten we voor nu van de avond genieten. Eet je oesters.’

Dominik bracht een oester naar zijn mond. De schelp lag op zijn handpalm terwijl hij het vlees in zijn mond wipte met de kunstige zilveren vork die de ober had gegeven. Er was iets woests aan de manier waarop hij het sap uit de citroen had geknepen, zo stevig dat het leek alsof hij de vrucht fijn plette in plaats van uitkneep. Daarna had hij, bijna als de volgende stap in een geoeffend ritueel, zwarte peper over het gerecht gema-

len met twee bruuske draaien aan de pepermolen. Hij prikte de vis netjes en behendig op, zonder onderweg naar zijn tong ook maar één stukje of druppeltje sap te morsen.

Ik liet de vork voor wat hij was en zoog de oester gewoon uit de schelp, genietend van het glibberige gevoel, het zachte, natte vlees tegen mijn tong, niet gehinderd door gereedschap, zodat het zoutige sap mijn lippen bedekte.

Ik keek op en zag dat Dominik naar me keek.

‘Je eet als een wild beest.’

‘Dat is niet het enige wat ik doe als een wild beest,’ zei ik met een licht insinuerende glimlach.

‘Dat zal ik niet ontkennen. Het is een van de dingen die ik leuk vind aan je. Je geeft je over aan je lusten, welke dat dan ook zijn.’

‘In Nieuw-Zeeland vinden ze dit een deftige manier om schelpdieren te eten. Thuis zijn er mensen die de tong afbijten van pipi, de schelpdieren die in het ondiepe water bij de kust leven. Ze steken hun tong uit de schelp wanneer je ze uit het water haalt en de echte enthousiastelingen bijten die er meteen af en eten ze rauw.’

Dominik glimlachte. ‘Was jij zo iemand die schelpdieren levend verorberde?’

‘Nee, ik heb het nooit over mijn hart kunnen verkrijgen. Ik vond het gemeen.’

‘Maar ik wed dat je andere mensen er wel om bewonderde.’

‘Ja. Dat wel.’

Ik denk dat het gewoon hoort bij iemand die van nature tegendraads en wat rebels is, maar hoe meer een bepaald voedingsmiddel de meningen verdeelt, hoe meer ik er waarschijnlijk van zal houden, of in elk geval de mensen bewonder die dat doen.

‘Zin in een wandelingetje?’ vroeg Dominik, terwijl hij het personeel bedankte toen we naar buiten liepen.

Ze reageerden met een hartelijk goedenavond. Dominik gaf altijd royale fooien. Ik had ergens gelezen dat je altijd moet letten op de manier waarop een man dieren, zijn moeder en obers behandelt. Dit stukje informatie noteerde ik daarom in de kolom met zijn positieve eigenschappen.

Ik keek naar mijn schoenen. Zwarte hoge naaldhakken, en omdat ik alleen mijn kleinste en meest elegante handtas had meegenomen, was er geen ruimte geweest voor een extra paar lage schoenen.

‘We kunnen een taxi nemen als je voeten pijn doen,’ ging hij verder.

‘Ja, deze hakken zijn niet bedoeld om op te lopen.’

Ik dacht dat hij naar de weg zou lopen om een taxi aan te houden, maar in plaats daarvan pakte hij mijn pols en trok me ruw opzij. Hij drukte me tegen de muur buiten het restaurant, naast de trap naar de uitgang in East 43rd Street en streek met zijn handen langs de zijkant van mijn lichaam naar mijn achterste. Ik kon de bobbel in zijn broek tegen mijn dijbeen aan voelen. Ik dacht dat hij hard werd, maar wist het niet zeker. Daarom ging ik met mijn hand naar beneden om te voelen. Hij sloeg mijn tastende vingers weg. Verdorie. Zijn gewoonte om mij op te winden en me dan aan mijn lot over te laten, maakte me gek. Hoe sneller we thuis waren, hoe beter.

‘Ik zorg er wel voor dat ze snel genoeg uit gaan,’ zei hij toen hij me weer neerzette en hij deed geen moeite om te fluisteren.

Een vrouw van middelbare leeftijd die in de nu lange rij voor de Oyster Bar stond, gekleed in een crèmekleurige broek, pumps van nepslangenleer en, ondanks de warmte, een roze vestje, tutte afkeurend met haar tong.

Dominik stak zijn arm door de mijne en we liepen in weste-

lijke richting door 42nd Street naar Park Avenue, laverend door de zaterdagavondmenigte, een zee van uitgaanspubliek, toeristen, showdanseresjes en toeschouwers, allemaal opgedoft en op zoek naar een beetje vertier. Voor de meesten begon nu het leuke deel van het weekend. Hun energie werd bijna manisch door de heldere verlichting en knipperende reclameborden, het verkeer dat langsraasde en de toren van Times Square die hoog boven ons uittorende als een opzichtige middelvinger die werd opgestoken naar respectabelere delen van de stad.

‘Wil je nog naar een voorstelling?’ vroeg ik, in de hoop dat hij nee zou zeggen. We hadden eerder het idee geopperd om ons te gedragen als toeristen en naar een toneelstuk op Broadway te gaan. We hadden weliswaar het grootste deel van de dag samen in bed doorgebracht, maar ik was nog niet voldaan en ik wilde onze laatste avond niet verspillen.

‘Ik kijk liever naar jou,’ antwoordde hij met een twinkeling in zijn ogen en mijn hart sloeg op hol toen ik terugdacht aan hoe graag Dominik toekeek, hoe opgewonden hij was geweest na elk privéconcert dat hij had georganiseerd en waarbij ik viool voor hem speelde in verschillende stadia van aangekleed en ongekleeed. Ik dacht aan de kostbare Bailly die hij voor me had gekocht toen mijn eigen instrument beschadigd was geraakt, op voorwaarde dat ik Vivaldi voor hem zou spelen – naakt. Hoe hij me na het eerste soloconcert in de crypte in Londen daar tegen de muur aan had gezet en me had geneukt, voordat hij me meenam naar zijn huis in Hampstead en me had gevraagd te masturberen terwijl hij in zijn bureaustoel naar me zat te kijken.

We stonden op de kruising terwijl de rest van de wereld langs ons heen snelde en ik bedacht dat als dat moment op film zou worden vastgelegd, het een beeld zou zijn van alleen Dominik en ik, onze lichamen duidelijk afgetekend in een maal-